

Jurnalul Unui Copăcel

6.03.2016

Buna dimineața! Eu sunt... de fapt, n-am un nume... Sunt doar un copăcel! Locuiesc în Pădurea Verde împreună cu familia mea: Mama - copac, Tata - copac, Fratele - copacel și Sora - copacel... Aveam și unchi și mătuși, dar toți ceilalți membri ai familiei au fost tăiați de acei oameni mari și cruzi... Ma scuzați! Știu că voi, cei care citiți acum sunteți tot oameni, dar nu cruzi, ca aceia din Pădurea Verde! Oricum, doar oamenii citesc și scriu nu-i așa? Ei bine, așa credeți voi! De ce oare am atât de multe ramuri în spate?... Aceste ramuri sunt cele mai folositoare din lume! Și, dacă v-ați dat seama, ele chiar pot să scrie, iar eu le dictez! Și nu numai eu am „ramuri inteligente”, ci tot neamul meu...

8.03.2016

Îmi cer scuze că nu am mai scris nimic aseară, dar m-a luat repede somnul - mai ales când e o adiere așa ușoară de vânt, nu ți-ai mai dori nimic. Azi m-a vizitat o vrăbiuță foarte drăgălașă, numită Angela...

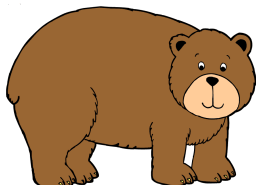
- Bună dimineața! ciripește ea, bucuroasă. Am vești nemaipomenite: eu și verișoara mea am fost acceptate în corul pădurii!

- Ma bucur pentru voi! Măcar e cineva folositor pe-aici...
- Nu te bosumfla... Si tu ești de mare ajutor! Fără voi, copacii, noi nu am mai avea... Deodată se aude un cântec minunat din depărtare.
- Hopa! Am întârziat rău de tot! Trebuie să zbor! Pa!
- Stai! Strig eu. Termină fraza! Dar prea târziu... nu auzise ce-am spus.
- „Fără noi, copacii, ființele n-ar mai avea... Ce n ar mai avea? Ce întrebare dificilă!...

9.03.2016

Azi m-am întâlnit cu domnul vulpoi și cu ursul cel mare și brun.

- Hei, salut! Ce mai faci, amice?
 - Foarte bine, voi?
 - Ne ducem să luăm puțin pește din lac. Vulpea, uitându se la coada ursului, continuă: o să pescuim noi cu o unealtă destul de bună!
 - Auziți, spuneți-mi și mie, la ce sunt eu folositor pe lumea asta? Înneb eu, timid.
 - Tu? sughiță ursul. Când n-o să mai am eu coadă, atunci vei fi tu bun la ceva!
- Vulpea râde și mai tare... Vine lângă mine și-mi șopteste:
- Să nu te miri dacă lui îi va lipsi ceva! Eu zic să nu fie așa sigur pe ce-a spus mai devreme...
- Dupa ce au plecat, încercam sa-mi stăpânesc lacrimile. Nu sunt bun de nimic! Angela voia doar să fie politicoasă.
- Totuși, trebuia să-l atenționez pe urs de ce i se va întâmpla! Uf, nici nu pot adormi!

10. 03. 2016

De dimineață am fost trezit de corul minunat al pădurii... Și, Doamne, ce frumos se auzea! Până și crenguțele mele se mișcau lin, ca și cum ar fi dansat, sau poate era vina vântului. Deodată, zăresc o fată frumoasă cu părul negru și scurt, cu buzele roșii ca sângele și cu pielea albă ca zăpada, dar, după cum am observat, era speriată, iar, când am încercat să-i vorbesc, ea a fugit mai departe, strigând; Ajutor, ajutor! „E posibil să se fi dus la casa celor șapte pitici”, mă gândeam eu. Ah, nu v-am spus că, lângă pădurea verde, există o casă unde locuiesc vreo șapte pitici, dar nu sunt răi; i-am zărit de mai multe ori, construind căsuțe pentru păsări și udând florile. Chiar îi simpatizez!

- La ce te uiti ? strigă tata-copac. Nu te îndrăgosti atât de repede, fata aia e frumoasă, dar o fi dintr-o familie din aceea rea, din pădurea noastră.

- Nu mă uitam la ea... mormăi eu; mă gândeam ce oameni buni sunt piticii.

- Chiar sunt... Fiule pari trist. Ai pățit ceva? Oftez adânc:

- Tată, la ce sunt eu bun pe lumea asta?

- Au, dar cine ți-a spus ție că ești bun la ceva?

- Angela, o vrăbiuță din corul pădurii... Tata părea nedumerit.

- Știi ceva, las-o baltă!

- Bine, oricum, nu te înțeleg!

Cum a venit noaptea, am început să plâng atât de tare, încât crenguțele crezuseră că a început să plouă.

11 03 2016

Am avut atât de multe treburi săptămâna aceasta, că nici nu v-am vorbit deloc despre jurnalul în care scriu. Este foarte special pentru mine, fiindcă materialul principal este bunicul meu, așa că mereu când imi exprim sentimentele mă gândesc la el... Brusc, mi-a venit o idee! Cum l-am zărit pe domnul vulpoi, am strigat:

- Domnule vulpoi, vino puțin, te rog!

- Ce vrei, cumetre? Ești cam vesel, după cum observ...

- Spuneai dumneata că eu nu sunt bun la nimic?

Ei, uite, eu măcar sunt folositor oamenilor, spun eu, arătând cu ramurile mele subtiri jurnalul.

- O carte!? pufnește vulpoiul. Spune-mi tu când domnișoarele vor avea o haină groasă și elegantă, din blană de copac și nu de vulpoi! Îmi face cu ochiul și pornește țanțoș mai departe...

„Ce nesuferit”, îmi zic eu. În orice caz, cugetam mai mult la asta până mi-am găsit adevăratul talent! Și Doamne, cum de nu m-am gândit la așa ceva mai devreme?

Deodată, mă lovește o minge mare și roz.

- Au! strig eu... Mă uit mai atent la minge. Era a surorii mele mai mici. Surioară copăcel, de ce ai aruncat în mine? Nu ți-am făcut nimic!

- Ha, ha, ha! Scuze, nu știu de ce, dar azi, ramurile mele sunt foarte jucăușe! râde ea cu voce pițigăiată. Deci tata mi-a spus că vrei să-ți descoperi talentul.

- Exact, și l-am descoperit! Știu să scriu cu ajutorul ramurilor, sunt special!

Ea făcu ochii mari:

- Frățioare, nu vreau să te necăjesc, dar asta face orice copac din familia noastră! Nu înseamnă că esti unic!

- Ai dreptate, oftez eu, nu mai pot! Mă dau bătut!

12. 03.2016

Azi a fost cea mai interesată zi din viața mea! Și totul, datorită minunaților mei prieteni; Hansel și Gretel! Stăteam pe gânduri, liniștit, dar am fost trezit din visare de doi copilași, care s-au rezemat de mine. Erau așa frumoși și drăgălași... De-odată fetița spune:

- Hansel, nu te culca acum! Mai avem mult de mers...
- Ah, Gretel, dar e așa de răcoare aici...
- Serios? mă mir eu...
- A! exclamă Gretel. Copacul vorbește!

Hansel mă atinge cu degetul mic, dar apoi și-l ia repede.

- Normal că vorbesc! mormăii eu. Apropo, sunt un copăcel, nu copac.
- Hai, nu te supăra, spune Gretel pe un ton mieros, doar că ești cam mare pentru un copăcel!
- Nu, nu... stai puțin, copacii au oase?

Ridic din crengi, așa cum voi, oamenii, ridicați din umeri:

- Habar n-am, am spus și eu așa.. Gretel își întoarse privirea către Hansel:
- Tu ce părere ai? Dar el stătea gânditor...
- Doamne! Copăcelul acesta vorbește, dă OXIGEN, este materialul hârtiei și ...visez eu, sau crenguțele sunt vii?
- Într-un fel, ele mă ajută să scriu în jurnal! Hansel aproape că leșinase! Gretel, îl ținea de umeri.

Atunci mă încrunt și-l întreb, abia șoptit:

- Stai puțin, Hansel! Ai spus că eu dau OXIGEN? Băiatul începe să râdă:
- Normal că da, natura este extraordinar de importantă! De ce crezi că voiam să mă așez lângă tine? Pentru că tu faci și umbră!...

Copiii iubesc copacii, și vrăbiuțele, și oamenii mari... continuă fericita Gretel. Nu credeam niciodată că un copac poate fi așa special!

- Bine, copăcelule! Trebuie să plecăm, sper să ne revedem! strigă Hansel, iar apoi mă îmbrățișează călduros.
- Pa, copăcelule! mă îmbrățișează și Gretel. Rămân cu ochii în lacrimi... De ce n am avut încredere în mine? M-am dat așa, bătut, pe ultima sută de metri... Și ce contează, dacă n-am ceva în plus față de neamul meu, important e că mă simt bine, că ajut în acest fel Pământul și vietățile de pe el! Am și completat fraza Angelei: *Fără copaci, ființele nu ar mai avea oxigen!*

Pe tot parcursul vieții mele am primit câteva informații de la prieteni, majoritatea, personaje binecunoscute din diferite povesti (*Harap alb, Scufita Roșie, Capra*, care mi-a povestit despre cei trei iezii ai săi și multe altele! Informațiile au fost, mai cu seamă, despre importanța copacilor:

- Oferim umbră, oferim hrană pentru floră și faună, producem oxigen, îmbunătățim calitatea aerului, reducem temperatura, micșorăm zgomotul, protejăm solul, filtrăm aerul.

Sigur, ați înțeles! Copacii sunt foarte importanți. Trebuie să avem grijă de ei!

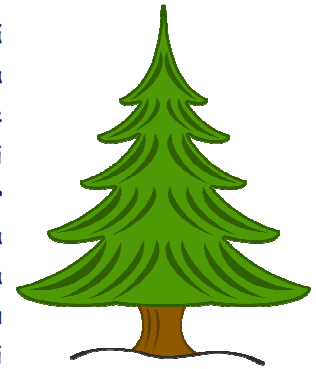
Teodora Ciorgodă, Clasa a V-a „Prințul Ștefan”

Mișcătorii

Nu știu cum am ajuns în locul acesta. Pur și simplu m-am trezit aici, lângă ceilalți semenii de-ai mei. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc sunt ființele acelea colorate care se mișcau. Ciudat lucrul ăsta, mișcatul. Nu înțeleg ființele acestea care merg. Măcar ne asemănăm prin ceva: crengile. Și noi, și ei avem crengi, deși ei au numai două, iar noi avem zeci, chiar sute când creștem. În fine, sunt niște ființe ciudate, dar locul acesta nu este ciudat, este mirific, ca în vise. Asta am crezut și eu, până când a venit furtuna care a schimbat totul. O furtună puternică, atât de puternică, încât mi-a mutat rădăcinile din loc. Și eram acum întins pe jos, înfometat și însetat, pentru că nu aveam de unde să iau mâncare. Dar ce să vezi, iarăși vin creaturile acelea mișcătoare și mă ridică de pe jos. Problema era că m-au pus invers. Ce grozăvie!

În zare, niște lucruri gigantice. Gri și strălucitoare, fum ieșind de peste tot, apă plină de „gunoaie” colorate, așa scria pe afiș. Și am început să plâng. Doar gândiți-vă câți posibili prieteni puteam să am, irosiți printre acele „gunoaie” din râuri. Am stat și am privit cum „mișcătorii” aduceau cuburi metalice, niște lucruri mici pe care scria „Duracell”, nu știu ce făceau acelea. Singurii prieteni ai mei erau păsările și veverițele, care mă foloseau ca adăpost. Am stat și m-am uitat la acel „București” timp de o lună. Vă spun, dacă există mai mulți „București” în lume, suntem o cauză pierdută. Acești „mișcători” distrug natura și după aceea vor să mai și trăiască. Fără noi, nu ar exista viață pe aici. Dar se pare că există și „mișcători” buni. Aceștia locuiesc într-o „Caravană Ecotic” mișcătoare și strâng cutiile metalice și „Duracell”-urile. De ce nu toți „mișcătorii” sunt așa, nu știu, dar ar trebui. „Mișcătorii Caravanei Ecotic” au fost cei care au curățat cât au putut, adică tot câmpul până la „București”. Apoi, cum să zic, a venit apocalipsa. Peste tot, în spatele și în fața mea, prietenii mei erau tăiați, cei care aveau cincizeci de ani, patruzeci de ani, chiar mai tineri. Am crezut că voi rămâne singurul copac din zonă, dar apoi au venit „mișcătorii Școala Anastasia Popescu” care au plantat puii de copaci. Erau aproape de vârsta mea. Ce bine! Acești „mișcători” sunt foarte buni, strâng cutii metalice, plantează copii-copaci. Eu vreau un singur lucru să știu: ce face „Duracell”-ul? Dacă e aruncat poluează, dar la ce e bun? Presupun că mi-ar crește picioare și m-aș duce să văd ce fac, dar e bine să stau cu rădăcinile în pământ. Până la urmă, dacă n-aș fi eu, n-ar fi nimeni...

Horia Radu, Clasa a VII-a „Domnița Bălașa”

